

paa dette Punkt at fremkalde en, om end efter min Mening kun lidet betydende Uoverensstemmelse med det andet Thing. Til § 10 er der stillet et Forslag, som gaar ud paa, at det andet Stykke skulde gaa ud. Det er ogsaa her det Samme som at bringe Lovforslaget tilbage til dets oprindelige Skikkelse. Jeg udtalte mig i Landsstinget, skjøndt ikke just stærkt, imod at dette Stykke blev sat ind i Lovforslaget, og kan altsaa forsaavidt heller ikke udtale mig imod Endringsforslaget under Nr. 5, men skal indskrænke mig til at gjøre en lignende Bemærkning som den, jeg tillod mig med Hensyn til Forslagene Nr. 1 og 3, nemlig at jeg henstiller til Thinget, om der ligger tilstrækkelig praktisk Vægt paa her at gjøre denne Forandring. Det Forslag, der har størst Betydning, er, som det allerede er udtalt fra flere Sider, Endringsforslaget Nr. 6. Ogsaa her stylder jeg det ærede Udvalg at udtale min Erkjendtlighed for, at man væsentlig har sluttet sig til Forslaget, som det er blevet forelagt af Regjeringen, og at Udvalget har gjort dette tilbøielig med Uopffrelse af Betragtninger og Ansæt, som Udvalget i og for sig var tilbøieligt til at følge. Det være mig dog tilladt i den Anledning overfor den ærede Ordførers Udtalelser at minde om, at en lille Magt som Danmark er tilbøielig nødt til i Forhold af en international Karakter at stille sig noget anderledes, end megtige Stater kunne gjøre. Jeg tror, ikke, at det vilde være forstandigt, om Danmark vilde indrette sin Lovgivning saaledes, at Regjeringen kunde blive nødsaget til i alle Tilfælde, under alle Eventualiteter at følge navnlig Englands Exempel overfor fremmede Personer, som søge Asyl her i Landet. Hvad England har kunnet gjøre — jeg veed ikke, om det kan vedblive at have denne Grundsatning for Fremtiden, men i alt Fald har det kunnet gjøre det hidtil — tror jeg, at det er meget farligt for Danmark at opstille som en Grundsatning, der skal følges fra dansk Side. Men jeg skal gjen tage, hvad jeg alt har haft Leilighed til tidligere at udtale dels i Landsstinget, dels her, at man kan være overbevist om, at der hos enhver dansk Regjering, enhver dansk Justitsminister, vil være den største Utilbøielighed til at anvende den Bestemmelse, hvorom det her er Spørgsmaal. Ligesom jeg veed, at der ikke har fundet nogen Udvikling Sted i de omtrent tre Aar, jeg har haft den Ære at forestaa Justitsministeriet, saaledes tror jeg ikke at feile, naar jeg paastaar, at saadan Udvikling ikke har fundet Sted i en meget længere Aarrække, og at der er meget lidet Udsigt til, at den skulde komme til Anvendelse maatte i mange Aar, naar vi se ud i Fremtiden. Men det udelukker ikke, at det kan være rigtigt og nødvendigt at have en saadan Bestemmelse, som hjemler for Regjeringen Udviklingsret i de enkelte Undtagelsestilfælde, hvor Sagen virkelig kan faae nogen praktisk Betydning. Det er ganske rigtigt, at jeg maa fastholde, at

Regjeringen alt har en saadan Udviklingsret som den, der er Spørgsmaal om. Det er, om jeg saa tør sige, en af de første folkeretlige eller statsretlige Regler, at enhver Stat er eller maa være Herre i sit eget Hus; men en anden Ting er det, at naar man systematisk reviderer Lovgivningens Bestemmelser om Forholdet til Udlændinge, er det naturligt at give en saadan Bestemmelse Plads i en saadan Lov; thi hvis Loven udkom, uden at der fandtes en saadan Bestemmelse derom, kunde der maasse reises Tvivl om, hvorvidt denne Ret var hævdet os for Fremtiden. Derfor er Bestemmelsen kommen ind i Loven, og derfor maa jeg sætte Pris paa, at man ikke udstemmer § 13, ligesom jeg, som sagt, er det ærede Udvalg meget taknemlig for, at det heller ikke har stillet noget Forslag derom. Naar det derimod nu foreslaar at vende tilbage til det oprindelige Lovforslag, kan det ærede Udvalg og Thinget forud vide, at jeg ikke kan udtale mig imod dette Forslag fra det ærede Udvalgs Side som noget i og for sig Urigtigt. Jeg maa tvertimod mene, at det er forfarligt, at lade Bestemmelsen staa, som den fandtes i det oprindelige Lovforslags § 13; men ikke desto mindre vil jeg dog tilraade det ærede Thing at lade det blive ved den Affattelse af Paragrafen, som den har faaet i det andet Thing. Grunden til, at jeg tillader mig at rette denne Anmodning til det ærede Thing, er den, at jeg har nogen Anledning til at antage, at man i det andet Thing lægger Vægt paa, at Bestemmelsen faar den Affattelse, som den havde i det Forslag, der kom til dette Thing fra Landsstinget, og fordi jeg i det Hele anser det for at være lidet ønskeligt, at der skal finde megen Forhandling Sted om Affattelsen af denne Bestemmelse i Enkelthederne. Dertil kommer iøvrigt, at jeg maa indrømme, at de Betragtninger, der have ført Landsstinget til at foretage Endringer i Affattelsen, ere ialtsald fra en vis Side betragtet ikke ubegrundede. Ja, jeg vil sige til, at det forekommer mig, at man ikke kan frastjende dem endogsaa en hel Del Vægt. Naar det hedder i den oprindelige § 13, at den paagjældende Udlænding, der ikke havde opholdt sig 2 Aar her i Landet, kunde udvise, naar hans Forhold gave Anledning dertil, saa mente man dermed ganske vist at have brugt saa ample Udtryk, at derunder ogsaa kunde indbefattes dette Tilfælde, at hans Stilling og Forhold i det Hele vare af den Art, at hans Forbliven her i Landet kunde berede den danske Stat Ulemper, navnlig gennem diplomatiske Forviklinger; men jeg maa erkjende, at dette maaste ikke var ganske tydeligt udtrykt i den oprindelige § 13, og for saavidt er det min Mening, at det snarere er en Forbedring, naar dette udtrykkelig er føjet til i Landsstinget. Det har været mig kjær, at et æret Medlem har forlangt delt Afstemning over Endringsforslaget under Nr. 6; hvis det ikke var sket, vilde jeg selv have tilladt mig at begjære saa-